

[Svend Andersen]

Der var også en bemærkning fra fru Kirsten Jacobsen om, at der skulle være ensartede lejefastsættelser på hele markedet, altså inden for både det almennyttige boligbyggeri og det private boligbyggeri, og det er vi også enige om. Vi vil meget gerne være med til at sikre, at de samme bestemmelser bliver gældende for lejefastsættelse i de private udlejningsejendomme og i det almennyttige boligbyggeri, hvor beboerne er med til at fastlægge budgetter og bestemme, hvilke forbedringer der skal laves, samt hvilke huslejeforhøjelser der skal gennemføres i den anledning. Det er vi meget med på, hvis fru Kirsten Jacobsen så vil være med til, at de samme betingelser også bliver sikret inden for det private udlejningsområde.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det glæder mig i hvert fald, at Socialdemokratiet melder, at de heller ikke synes, det er særlig socialt at have den form for statsstøttede ejerboliger, som de private andelsboliger er. Jeg vil da gerne tilkendegive over for Socialdemokratiet, at Fremskridtspartiet går ind for ensartede huslejer, så snart det drejer sig om det lejedes værdi, uanset hvem der ejer den pågældende ejendom. Det, det handler om, er, at prisen for lejligheden svarer til det lejedes værdi og intet andet.

Jørgen Estrup (RV):

Det, vi har foran os, er en redegørelse om resultaterne af 50 års regulering af boligmarkedet, med god grund i starten, senere måske snarere fordi inertie og politisk uformåenhed gjorde det umuligt at komme af med unødvendige reguleringer.

Resultatet er et boligmarked, hvor stort set ingen betaler, hvad det faktisk koster at bo, hvor boligforbruget derfor er kunstigt højt, kunstigt i betydningen større, end vi hver især egentlig har råd til, og hvor folk i al almindelighed alligevel oplever alt andet end tilfredshed og i stedet føler sig som brikker i et spil, hvor held, forbindelser og ikke mindst anciennitet på boligmarkedet er det, der giver succes og tilfredshed.

Vi har verdensrekord i kvadratmeter pr. næse, og alligevel føler vi os i mange henseender hensat til østeuropæiske forhold. Boligmarkedet er også hos os præget af køkultur med udsligt til tomme hylder.

En række af disse skævheder, paradokser og tvivlsom eller direkte forkert brug af samfundsressourcer er påpeget i den såkaldte Ølgaard-betænkning, »Boligmarkedet og boligpolitikken«, hvor nøgleordene som bekendt er boligsubsidier og boliglotteri. Man kan naturligvis diskutere detaljer i de konklusioner, som drages i Ølgaard-betænkningen, og dermed også sætte spørgsmålstejn ved, hvor langt vi kan styre den konkrete udformning af de boligpolitiske initiativer, der lægges op til bl.a. i den redegørelse, vi her har for os.

For nu at tage nogle eksempler: Omfanget af de huslejespænd, som Ølgaard-udvalget når frem til, kan anfægtes, men det er ubestrideligt, at nogle familier har været heldige at komme ind i ældre byggeri af god kvalitet til lav husleje, mens andre må slås med de høje huslejer i nybyggeriet. Den forskel kender enhver dansker fra sin mere eller mindre tålmodige venten i boligkøen. Og det drejer sig bestemt ikke kun om lejeboliger; på ejerboligmarkedet er der tilsvarende tale om forgyldning af dem, som har høj boliganciennitet, på bekostning af yngre år-gange.

Man kan også diskutere, hvor tæt boligmarkedet er på mætning. Der er mange usikkerhedsmomenter, når man skal spå om bolig efterspørgslen, specielt på et boligmarked, hvor mobiliteten er lille og udnyttelsen af boligbestanden derfor ringe, men at vi er i en situation, hvor vi må frygte faren for tomme boliger, kan ikke benægtes. Det ses allerede af de mange tomme ejerboliger, vi har i dag, og det bekræftes af uvildige analyser som den, Amtskommunernes og Kommunernes Forskningsinstitut netop har offentliggjort.

Man kan naturligvis diskutere, om konklusionen er som i Ølgaard-betænkningen og delvis i redegørelsen, at nybyggeriet skal på vågeblus og aktiviteten i stedet koncentrereres om byfornyelse og forebyggelse heraf gennem en målrettet indsats for bedre vedligeholdelse. Men det kan ikke diskuteres, at der både er god økonomi og sund fornuft i at anvende langt flere kræfter end hidtil på den eksisterende boligmasse.

Det er samtidig socialt set en helt nødvendig indsats. Intet sted er vel de boligpolitiske problemer større end på Vesterbro i København. Når vi skal prioritere indsatsen af de knappe ressourcer, er det sådanne tunge byfornyelses-